

عنوان مقاله:

اصالت صلح در روابط میان مسلمانان و غیرمسلمانان (مطالعه موردی عهدنامه مودت)

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی صلح پژوهی (سال: ۱۳۹۸)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۸

نویسنده:

محمدحسین پورامینی - طلبه حوزه علمیه قم ، دانشجوی دکتری حقوق بین الملل دانشگاه علوم اسلامی رضوی

خلاصه مقاله:

در روابط بین مسلمانان و غیرمسلمانان، اصل انعقاد پیمان دوستی و مودت در زمینه های مختلف با دول غیر اسلامی ایرادی ندارد البته به شرطی که این پیمان با تولی و اثرپذیری و سلطه آنها همراه باشد، و این پیمان و عهدنامه نیز تا زمانی که آنها بر آن پایبند باشند، پایدار است. در تاریخ ۲۳ مرداد ۱۳۳۴ (۱۵ اوت ۱۹۵۵) عهدنامه مودت و روابط اقتصادی و حقوق کنسولی، بین ایران و آمریکا در تهران منعقد شد. این عهدنامه به طور کلی متضمن مقرراتی راجع به توسعه بازرگانی بین این دو کشور و به نظم در آوردن روابط حقوقی و کنسولی و نیز تداوم و تاکید بر صلح و دوستی میان دو کشور بوده است. با پیروزی و استقرار انقلاب اسلامی ایران در سال ۱۳۵۷ و به دنبال آن قطع روابط ایران و آمریکا، به رغم قطع روابط سیاسی و دیپلماتیک دو کشور، طرفین تاکنون در دعاوی مختلف به این عهدنامه استناد و بر اعتبار آن استدلال کرده اند. از این رو این سوال مطرح است که اساسا مبنای پذیرش و التزام و اعتبار عهدنامه مودت از نظر فقهی تاکنون چه بوده است؟ در این مقاله به بررسی و پاسخ به این سوال پرداخته و بیان خواهد شد که مبنای پذیرش و مشروعیت این عهدنامه را، باید در اصالت داشتن صلح در روابط بین مسلمانان و غیر مسلمانان جستجو نمود. این مقاله در سه قسمت ساماندهی شده است، در قسمت اول به بررسی مبانی فقهی پذیرش این معاهده و در قسمت دوم مبانی فقهی التزام آن بررسی شده است و در نهایت در قسمت سوم ، این عهدنامه بر اساس مبانی فقهی و حقوقی اعتبارسنجی شده است.

کلمات کلیدی:

معاهده مودت، ایران، روابط میان مسلمانان و غیر مسلمانان، ایالات متحده آمریکا، اصالت صلح، نفی سیبیل، جانشینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/۱۱۱۴۷۸۴>